

Тихомир Петровић

Књижевност за децу и сигнализам

Књижевност за децу се издваја као засебан књижевни слој с аспекта читалачког доба и с аспекта функције коју има. Њена детерминисаност психофизичким нивоом детета није, у поређењу са књижевности са ознаком „за одрасле“, пуки додајни чинилац. Припадност добу када се формира личност њено је суштинско обележје. Нарочитост овог вида књижевности је што у свом бићу носи ознаке иманентне детињству: слобода, илузивно схватање живота и окружења, радост, игра, елементарност, једноставност, живахност и тако даље. Њен свет саткан је од посебних нити дечјег духа, оплемењен радосним чарима и сваковрсним преобиљем: свет у којем је све природно, лако изводљиво и појмљено дечјим смислом. Доброта, игра, смех и машта, оно што је њена суштина и интегритет - чини је маштовитом школом оптимизма и извором животне радости. Реч је о категорији уметничке речи која подразумева систем вредности који одговара њеној нарави. - Из самог назива се види намена и суштина њена.

Реч је о књижевном варијетету који испуњава научне претпоставке као што су издвајање, систематизација и норме књижевног жанра с релативно утврђеним конвенцијама изражавања. Њоме је обухваћен најшири скуп дела са заједничким битним карактеристикама које носе у себи дечје становиште и дечје вредносно одређење ствари. У првом реду тематска примереност и стилска лакоћа, односно једноставност, њени су основни и довољни захтеви по којима се препознаје.

Стваралац за младе налази провокативну грађу у свему што нуди чулне сензације. Тешко је свести под заједничку капу несабројиво инспиративно тематско шаренило књижевности за децу и младе. Ипак, оквирно узето, вектор кретања иде од детињства до света флоре и фауне; доба људског живота које се назива детињство и природа у најширем значењу речи, окосница су књижевности овога типа. Детињство, овоземаљске радости, симболичка визија света, игра, тежња ка немогућем, поетизована стварност и хедонистичка управљеност, краће речено, наглашена ведре филозофија, доминантне су ознаке књижевних остварења која припадају дечјем књижевном корпусу. По својој одредници, мотиви хуманизма, нежности и љубави својствени су њеној природи - али јој нису непознате и „недечје“ садржине, што, уосталом, говори мотивско—тематска оријентација поетике сигнализма.

Релативно поједностављена структура и изражајна особеност, јасност, граматичка комплетност свих реченичних делова, рационална довршеност; краткоћа, неоптерећеност епизодама и узгредним сликама, довршеност, укратко, комуникативност књижевног израза, приписује се овом књижевном виду.

Прилагођавање тачки са које дете најбоље види, или која изневерава његов хоризонт очекивања, заправо је пресудна поетска црта дечје књижевности. Саображавање духу и сензибилитету младог реципијента, духовито померање перспективе у виђењу стварности и свакодневља, изналажење гаменске сличности ствари и бића, оживљавање - природнотворан су и уметнички закономеран стваралачки закон.

Референтно обележје овог књижевног огранка јесте у једној од његових одлучујућих улога у дечјем животу. Реч је о моћи уношења лепоте, племенитости и снаге у дух детета; о буђењу у младом бићу радозналости, учењу вољења света, ослобађању нагомиланих емоција и томе слично. Посреди је органски део књижевности у целини који, остварењима истинске лирске пројекције, поетске љупкости и игривошћу, разведрава, увесељава, емотивно релаксира, умирује.

Књижевна уметност за младе није само област лепоте. Као вид друштвене свести, она није изван сфере утилитарног и применљивог на школске садржине. Нема, сматра се, бољег и здравијег штива за младе који улазе у живот од оног које проширује знања и упућује поруку, уз то нуди могућност учења „уз разоноду“. Порицати јој друштвеност, идејност и исцелитељско-катарзичну функцију, такорећи њену „сопствену педагогију“ – као и право читаоцу да их уочи и прими - био би нормативизам као и сваки други.

Дете читалац. Младо биће поима свет на специфичан начин и по законима другачије логике; реч, визуелни израз и књижевно дело за њега имају друкчију денотативну и конотативну вредност. Ступањ психолошког развитка, обим знања и искуства, мотивација, емоционално стање и рецепционо-естетичко искуство условљавају његову комуникацију са делом.

Дете свет доживљава и посматра срцем и очима сањара. Оно је много ближе својој поезији, него што се својој поезији може приближити одрасли читалац. Његова инвентивност и наивност прекорачују природне димензије појаве. Оно је непрестано активно, слободно у игри и маштању; пред сликама које себи дочарава, неретко, устукне логика зрелог човека. Тежећи друкчијем, различитијем и чаровитијем, мали читалац је креативнији и емотивно супериорнији прималац од сваког другог.

Младо биће одмерава вредности и конституише их према својим могућностима. Квантитативан и квалитативан развој његовог естетског и литерарног опажања сразмеран је законитостима развоја његовог

менталитета. Буквално схватајући садржину, идући за радњом, саучествујући са судбином јунака и у осталим збивањима – дете теже уочава поруку и не размишља о њој; али није равнодушно према стилу и емоционалној компоненти дела, што ваља имати у виду када је реч о поетици сигнализма.

Стицање представе, разумевање и доживљавање уметничког дела претпостављају зрелост, концентрацију, осећање за квалитет и моћ сазнања. Самосталност мишљења, способност уопштавања и повезивања чињеница, меморија, извежбан укус, еластична естетска свест и могућност уживљавања, исто тако, поставке су за комуникацију с књижевним текстом, а које испуњава разумна, интегрална и зрела личност.

Међутим, са одрастањем се губи поетизација стварности и њено доживљавање у симболичком кључу, какав нуди књижевно дело које припада поетици сигнализма. Под утицајем година, казано Андрићевим речима, долази до „престанка играња“, до „замарања потребе за игром“ и „вере“ у њену „истинитост „ и „стварност“. Одрастао човек је, у поређењу са дететом, непријемчив за сугестију књижевног дела. Оптерећен разликом илузија од стварности, истинитости од праведности, субјективног од објективног, он према књижевној материји задржава селективан и критички став. Књижевно настројен читалац дистанцира се од истине која му се нуди; он уметнички производ, многокад, прихвата као голу фикцију - и не покушава да га пореди са животом. Притиснут друштвеним конвенцијама и самим животом, утилитаристички усмерен, он губи смисао за невино и спонтано доживљавање света.

Књижевнокритички посматрано, дете је равноправан реципијент са одраслима - медиј с активним особинама: дух, обликовани укус, естетски доживљај и осећање примаоца. Млад читалац се према делу понаша као и сви други: реагује емоционално, етички, асоцијативно, мисаоно, сензитивно, стваралачки. При читању осећа задовољство откривања нових вредности, идеја, стицања знања, задовољство информисаности и емоционалног уживљавања у судбину јунака; осећа радост естетског уживања у стилу и језику, као и драж изналажења решења и откривања загонетке. Способност да се отвара доживљају лепог сврстава га у чиниоца естетске комуникације на релацији: дело, аутор, читалац. Једновременно, реч је о индивидуи посебне структуре и извесне екстерне естетске захтеве, а какве му могу надоместити сигналистички текстови.

Симболика. Симболичност је основна особина иманентна уметности речи. Сваки елеменат књижевног текста је симболичан. Симбол је средство и бит сигнализма, онако као што је језик бит књижевности уопште. Он је најосновнији, најједноставнији и најпрецизнији начин комуникације у уметности. Универзалном читљивошћу, значењем и вредношћу, симболи

преовладавају међу светом духа и светом чулне супстанце. Симбол као вишезначан комуникацијски феномен у имагинативној форми преноси примаоцу одговарајуће представе, даје покретљивост, еластичност, ширину, репрезентује нешто опште, упућује на индивидуално подручје појмовности. Као конкретна слика света, указује на многоврсна значења која могу бити супротна и противуречна, необјашњива и неразумљива. Симболичка значења су конкретна, посредна и могу се различито тумачити. Нудећи чвршће или лабавије асоцијације, својом ширином и уопштеношћу, симбол се не може до краја објаснити.

Симбол као шира естетичка категорија није слика, већ средство сугестије; указује на оно што је скривено и слутњиво. Наговештавање и оног неизрецивог у неком могућем артикулисаном облику, давањем маха читаочевом домишљању („ону истину коју човекова уста не могу да кажу уху, али коју дух каже духу“, Бланшо), неизбежно води у зачарани круг – кад се тиче симболичког разумевања, на чему се заснива поетика сигнализма.

Избегава се непосредно именовање и аргументовање; саопштава се индиректно, дијалектиком откривања и скривања („открива се скривајући а скрива откривајући“). Сугерише се, подстичу асоцијације и човеково узнемирење, шири духовни контекст.

Књижевност сигнализма као облик пројекције живота или његове уметничке транспозиције делује снагом симбола схваћеног као „форма која живи“, феноменом који не губи на времену зато што су везе између ствари и његовог преносног значења далеке. Жртвујући смисао, користећи поступак који поставља у центар пажње сâм белег (тада и почиње њен процват), она истину казује утанчаније, финије, кроз наговештај и алузију, између редова у контексту, предмет прожима тајанственошћу и мистиком. Јер смисао једног дела, за децу или за одрасле, није никада сума дословних значења, него напротив: читав један систем знакова или структура знакова и предзнакова која служи у нарочиту естетску сврху. Што је већа симболика, тим дело јаче, неочекиваније и свестраније одјекне. – Без тајне, уметност би изгубила лепоту и смисао.

Сигнализам је иманентно модерна уметност речи. Појам модернога значи нешто ново, савршеније, живље, стварније, истинитије, суштинскије, више и вредносније у садржају и поетском изразу. Термин модерна књижевност је врло неодређен и покретљив. Ако су Аристотелова и Хорацијева поетика у основи модерне, у смислу појма модерно схваћеног као вредност а не као пуко временско одређење, онда је појам модерне књижевности тешко одредити прецизно без условљавања.

Модерна књижевност за децу и младе је досегла виши степен уметничке обраде, она постаје уметнички изграђенија и сложенија. Стварана спонтано

према ауторовој уметничкој савести, она доноси пуну поетску истину и слику неизмењену и недотерану према теоријским постулатима. Не признају се границе између књижевности усмерене младима и књижевности усмерене одраслима, нити прихватају самоограничења.

Модернизам је и надилажење, деструкција претходних искустава и експресивно-жанровских својстава дотадашњих остварења. Игнорисање естетске норме, слобода изражавања, неповезаност теме и садржине, запостављање или радикално одбацивање фабуле у корист драмских ефеката, напуштање јунака као идеалне слике и томе слично, амблеми су модерне белетристике. Немотивисаност, обрти, прескакања, дијалектичка противуречност и нелогична испреплетеност мисли граде „лебдећу“ структуру, доносе тексту уметничку лепоту и склад. Лабаво интегративна оса, панорамско-мозаичка замршена синтакса, јесу манифестне тежње ка ексклузивности.

Полазиште сигналистичке књижевности је садржано у одбацивању миметизма. Максимум слободе, превратничке тежње и интенције, губљење контакта са предметом и стварношћу, воде отворено према стваралачком експерименту и непредвидљивим искушењима, која приморавају читаоца да, тако рећи, прикован застане код смисла сваке речи и знака. Оспоравање постојећих књижевних структура, редукована синтакса исказа, „аутоматско писање“, свесно одбацивање свести, дрскост, апстракција и антиестетизам, тумаче се као одраз повишене ерудиције и аутентичног креативног чина. Екстремни искорак у језику и стваралачком поступку, чисто стилске вежбе једне нове поетике, чини читалачку публику неприпремљеном.

Сигналистичка невербална поезија својеврстан је цинизам према класичној поезији, не и књижевности усмерене младом читаоцу.

Може се посебно говорити о сигнализму као декоративној поетској форми. Реч је о „конструктивном“ облику визуелног текста који, ређањем стихова, образује слике из стварног живота, и којим се остварује орнаментална функција речи, тако примерене дечјем поимању и доживљају.

Игра словима и знацима интерпункције, чиста арабеска језичких симбола и визуализација речи, привлачи биће које није, увек, у стању да осети и разуме језик аудитивно. Пиктурална поезија оличена у иконичним симболима, где језичка јединица додатно долази и „својом графичком димензијом, лексемом као графичком сликом, телом речи, формом израза“ (Дагмар Буркхарт), погодна је да створи осећање задовољства и уживања. Стихови различите дужине и конфигурације образују слике крста, срца, ласте, дрвета, листа, јабуке, куће и друге (деци и одраслима) привлачне ликовно-фигуративне форме. Песма је својеврсна „рима за око“.

КАМЕНОЛОМ

(Мирољуб Тодоровић, „Каменолом“)

Комбиновањем слоговно иконично-предметног и акустичко-графичког кода добија се занимљива конкретна лирика и нов ликовни и поетски елеменат говора, коме је заувек суђено да остане реткост. Вербално-иконични двокодни поступак, својеврстан графички екзибиционизам, гради лудистички иконизоване стихове који изненађују и, у извесном смислу, иритирају. Пред читаоцем је својеврсно „компликовано“ писмо и фото-перформанса & мејл-арта у служби хедонизма и забаве.

Различит распоред слова, речи и група речи, разигран свет бесмисла и „алхемије фантазије“, аудио-визуелан текстуални експеримент, покушаји су успостављања нових односа садржине и форме речи. Синтаксичко дејство графичког дизајна и вербалних порука није механички спој песничке и ликовне експресије, игларија или помодни крик, него специфичан вид кодне интеграције.

Компликовано развијање радње, нагли, изненадни обрти, пропусти, ломљење синтаксичке линије дуж целог њеног кретања, алогичност, одбацивање граматике, иритира велике подједнако и мале читаоце. Додатно увођење научне грађе и научних поступака у организовање текста; утрпавање у садржину докумената, цитата, цртежа, бројева, геометријских облика, отвореност према непредвидљивом, граде сигналистичку књижевност која „више није књижевност“. На размеђи књижевног и некњижевног, мешовита, хибридна форма, уједињење различитих уметничких израза у неодређену

целину, која почива на њиховом складном јединству, све то, чини савремену књижевну реч синкретичном уметношћу.

Модерна дечја књижевна реч, насупрот традиционалној, неелитистичкој, неподесна је за идеје као што су служба школи и поука, произвођење лепих и дирљивих ствари. Без звекета и украса, без скупоченог руха на себи, она скоро методички избегава област засићеног задовољства, понајмање на најбржи и најудобнији начин. Фоничка, ритмичка страна, такође, прелази на визуелни план, на слике „сликарске“ вредности.

Стил без дивинизације, систематичности и мисаоне консеквентности, речи које немају речничко значење, неразумљиве у уобичајеном смислу и чију симболику битније одређују односи које је створио аутор; отежаност форме и „свесни шум“ као поступак који намерно отежава разумевање текста – што све води извесној неодговорности – приписују се модерној књижевној речи као дубоко личном ауторовом изразу.

Изоостављање предмета приказивања, десемантизација, елиптичност, склоност моменталним ситуацијама и предиспозицијама, кидање језичке повезаности, нервозни и искидани ритмови, звук, поступак је који, пре свега, преферира форму. Слике и дијалози грађени на прећуткивању, наговештају и узајамном неразумевању, начело *non finito* воде отвореном херметизовању који смањује ниво читљивости. Све више се употребљава израз „не-речима“, „несазнатљиво“, „неказиво“, „неизрециво“, што води муцању, што није више језик и што, упркос читаочевој сарадњи, смањује могућност (аутоматске) комуникације. Одступање од логичко-семантичких категорија, тешко разумљива лексика, језик који активизацијом само једне своје димензије води заумном и алогичном, текстови све неодређенији, у неку руку „нечисти“ и „неми“, визуелна орнаментика захтевају „поетско читање“ или умни читалачки напор. Намерна несувислост сигналистичких колажа и „негација литерарности“ захтевају читање више пута и читалачко „рвање“ са написаним. Испољавање осећања у затвореној форми, безбојни симболи, видови изражавања који су „прашина индивидуалних стилова“ (Ролан Барт), изазивају код малог реципијента у првом реду, забуну и остављају утисак хаоса. Поетика изван оквира установљених кодекса текстуалне производње и пријема, неуређеност у лексици, тону и структури, значењска неодређивост, чини модерну књижевну уметност, независно од читалачког узраста, начелно нелепом и недопадљивом.

Поетика. У свему је деликатан уметнички израз и стваралачко уобличење света детињства. Песничке координате света младих, преломљене слике света у оку малог човека, претпостављају одређен ступањ простодушности која се не огледа у поларитету доброг и лошег, или гаменског исказа у форми „кобајаги“ и слатке лажи. Сагледавање теме,

догађаја и ликова оком детета, а не оком одраслог човека, приповедање у складу с осећањем слушаца у погледу тога како треба да се развијају ствари у причи (онако како је, обавештава нас Бетелхајм, малом Гетеу приповедала његова мајка), једно „подетињавање“ света, намећу се дејем аутору отприлике оном законитошћу којом се, рекли бисмо, намећу животописцу правила важеће иконографије, романописцу радња, или драматичару заплет и конфликти.

Дело се не ствара ни из чега. Оно се гради од мотива, од језика, од одсуства мотива, од података, од одсуства података. Могућности се нуде као лепезе. Поетика је у градиву коме ваља дати облик, у темама и мотивима који сами проналазе уметничку форму; уметнички поступак је у бираној симболици, у садржини пресвученој у замамно поетско рухо, то јест речи семантичко-емоционално обојених прилагођених нивоу дејег говора и мишљења. Сигналистичку стваралачку алхемију изразито карактеришу, по Ингарденовој терминологији, неодређена места која дају делу симболику.

Механичком проседеу, који за последицу има дело које покреће читаочеву машту и осећање, сучељен је модел игре духа и маште. Негација традиције, нарушавање фабуле, променљивост уметничке перспективе, кондензована машта, осећање испреплетено са досетљивим мислима, искре заумног света, експерименти и нешто алхемијско – игра са целим шпилом карата, остављају упечатљив утисак на малог читаоца.

У занимљивости лежи тајна магичне моћи која мами дете на читање. Стваралачки поступак аутора сигнализисте карактеришу духовита радња и усмереност ка поенти која изазива реакцију смеха. Песник се изражава плахим тоном, његов адут су хумор и досетка. Изокренута логика, противуречности између садржине и облика, интердована рационалност, несклад жеља и могућности, несвесна ексцентричност, тежња да се досегне озбиљност, укратко – чисто забављање формом дају сигналистичком књижевном делу драж примамљивог. Интензитет визије, блистава духовитост и жива игра речима и цртежима омогућују одскоке маште и читаочево samozачаравање. Духовита фиксација, мењање оптичке визуре и атрибуције, ироничка дистанца, тенденција ка умноженим могућностима читања - што неретко ствара шумове на комуникационом плану аутора и малог сабеседника - буде и узнемиравају дух и распаљују уобразиљу.

Књижевност има виталистички однос према животу. У књижевности за децу се сустичу разноврсне едукативне, сазнајне и етичке садржине; она развија читаочево врлине и идеале о моралној чистоти, усавршава личност, саопштава неку истину или поруку, делује на разум и учи разборитости. Она, међутим, никада не треба себи да поставља морализаторске, васпитне и сличне циљеве, па и када су они најплеменитији. Таква хтења остварују се

снагом естетске природе. Примарна функција сигналистичког артефакта је буђење и формирање у читаоцу квалитета и особина које по себи имају људску вредност, и које у њему развијају духовне способности. Узвишенији циљ је утанаचाвање чула, васпитање укуса, буђење осетљивости и смисла за лепо, чародејствовање, које, одраслом или детету, нуди доживљавање лепоте. Мисао, рођена у чистој емоцији, натоплена том емоцијом, хуманистички ангажована и облагорођена, ослобађа младо биће од наслага које су му сметња да се развије у слободног и правог човека. Књижевност, сигнализма или не, води дете у царство лепоте и узвишености, хедонистичко-епикурејском естетиком улепшава му живот. Сlike вербалне или графичке, опализујућег значења, осећање новог и осећање препознавања, који нуде адресату неизвестан крај и уживање, чувају његов наивитет и лудизам.

Свако дело, осим прагматичне функције, задовољава и потребу за лепим. Лепо је од постанка човека његов генетски потенцијал и по томе се човек битно разликује од осталог живог света. Књижевна уметност као „свет привида“ је израз човековог нагона за лепим.

У дејој литератури фикција, у значењу обликовање, стварање, инвенција, а не претварање, измишљање, лаж, неистина, има посебан значај; она је њена незаменљива супстанца, њена крв и месо. По основној одредници, имагинација је примаран елеменат и окосница њене поетике. Естетика књижевности сигнализма је у знаку апотеозе имагинације и фантастике.

Игра немогућег и натприродног, сна и јаве, чудног и маштовитог пријемчиви су срцу малог конзумента. Бујна и одважна машта проширује видике, отвара пут мисли, даје слободу мишљења, уобличава емоције; омогућује разумевање стварности, дочаравање непознатог и невидљивог, живот и идентификовање с литерарним јунацима, дочарава један нов свет у коме не важе обични закони природе и човека. Машта пробуђена и раширених крила, ширим спектром деловања, води дете у недостижне висине и умножава све што му недостаје; она развија његов сензибилитет и прелама његов дух, нуди остварење свих хтења. Као главна покретачка снага дејег сазнања света и конституента дејје личности, она је најмоћније средство увођење детета у живот.

Уметност је играчка активност. Лудистички концепт је у основи креативног поступка и стваралачке интенције сигнализма. Као изворна делатност и синоним авантуре духа, она је синтеза свих уметности. Поезија је - гласе најновија сазнања – рођена у игри и наставља да живи у облику игре. „Поезија је пре свега у себи затворена сфера игре, сасвим посебан свет са својим законима, различитим од сваке стварности“ (Волфганг Кајзер). Реч је о песничком поступку којим се бира, обликује мотив, развија прича, уводе

јунаци, гради занимљива радња и ситуације, коментарише, и којим се исказује читаочева имагинација.

Феномен игре, у коме границе између стварног и измишљеног нису јасне, иманентан је дечјој слободи и свету неокованом регулама. Игра је саставни и неотуђиви део дететовог живота. Склоност ка њој је дечја витална потреба. Игра детету омогућује да на своја врата уђе у свет песме или приче, неприсилно, радосно, сустваралачки. У дечјој поезији она је универзална валута којом се све подмирује; без њеног жара сигналистичка песма остаје у оквирима просека и угушена као дете у колевци. - Дечја сигналистичка песма је упесмењена игра речи, најчистији вид игре духа.

Игра је тешко одредива. Посреди је универзалан изражајно-поетски феномен којим се ствара симболизација вишег нивоа, свет имагинације. Њени структурни квалитети су емотивни, афективни, психолошки и њима слични. Игра укључује у себе стваралачки импулс, слободу, проналазачки дух, машту, случајност, спонтаност, изненађење, варирање, опонашање, оживљавање, занос, импровизацију, илузију, неред, надигравање, забаву и тако даље. Њено подручје је сигналистички дискурс, вербализација, цртеж, илустрација.

Поетика сигнализма преферира лудистички моменат. На сигнуму игре је, пре свега, заснована сигналистичка дечја поезија. Руски песник Маршак, енглески Керол и Лир, наши Змај, Радовић и Лукић, а у оквиру српског сигнализма, Мирољуб Тодоровић, Влада Стојиљковић, Звонимир Костић Палански и Поп Душан Ђурђев, довели су до перфекције поетику игре и изборили се за једну поезију која је постала игра. Лудистичка поезија је израз ауторове артифицијелности и његове инвентивности и спретности.

Игру карактерише неизвесност, непредвидљивост, искључење испитаних стаза и поступака. Досетка, плаховита игра, креативност, продор у непознато и неистинито, слобода, стално кретање напред, сигналистичка карневалска одора - срж су стваралаштва. Експеримент, антитеза, игра ради експеримента и игре, душа су дечје сигналистичке поетске речи.

Игра је најделотворнији начин комуникације са читаоцем. Она је принцип изградње поетског света и ауторова енергија. Њена диктатура претпоставља читаочев пристанак и његово прихватање илузије. Аутор своју поетику заснива на игривим средствима која проистичу из природе детињства и која у малом читаоцу буде емотивно задовољство. Игром и маштом песник придобија за себе и погађа најскривеније кутове дечје душе и интима, дечје снове и јаву. У игри, у књижевном смислу речи, писац и мали читалац су играчи.

Игра је негација свеукупног и познатог, ограниченог и једноличног. Као уметност, она исказује строгу рационалност и залаже се за нов поредак и нов

смисао. У сфери имагинарне стварности нешто нестварно, она је сушта супротност читаочевој збиљи. Испреплетене чаробне нити граде непостојећи свет и нелогичне сцене, нуде новостворену реалност налик оној коју прижељкује мали читалац. Сlike засноване на семантичким луксацијама, фузионисане необичним и хуманим асоцијацијама, трансформисане у надреалне импресије, сугеришу необичан и наглавачке постављен свет, увлаче и уплићу у игру сигнализма.

Дете у игри не третира реално ствари према логичној нужности, него према субјективној потреби. Оно у игри егзистира, у њој себе манифестује и у њој остварује сопствену целовитост; сав живот прихвата као слободну и драговољну игру, као извор радости и разоноде. Она је за дете прва и најплоднија школа, једновременно активност у којој оно мобилише своје виталне изражајне могућности; она је озбиљно занимање као што је учење и рад за одраслога. Игра није само дечје царство. Она и одраслом човеку распламсава животни жар, доноси му радост и задовољење животних зазубица. - Манифестација је наших неостварених жеља.

Слобода игре, измишљања лудистички и сигналистички ефекти заснивају се на осећању мере и одређеним законитостима. Као манифестација слободе и изазова лепоте, она поседује одређена аутономна, споља ненаметнута правила. Игра није гола забава у значењу преварантске игре с кецом у рукаву, нити бацање речи и знакова у ветар, већ врашки озбиљна ствар. Све је само привидан бесмисао и неред. Наоко лудистичка перспектива заснива се на високој дисциплини песничког реда, на неодступању од перфекције песничке технике и строге доследности језичког кодекса. Стихови се систематски и психолошки организују и граде, као што математичар непогрешиво изводи формуле. Уметност, не само сигнализма, ближа је раду него игри - не раду у ужем смислу речи, већ такозваном „ослобођеном“ раду, „претвореном раду у уживање“ и „задовољство“. Игрива, посебно сигналистичка, поезија није мртва симболика, већ креација с вишеструком службом: задовољење риме, освежење језичког израза, значења са симболичним порукама, дејство начела задовољства. Уметност игре, као дело имагинације, животворне жеље, хтења и наклоности утиче на целокупан развој младе личности. Њена привлачност и племенитост је у проналажењу и доживљавању лепог, у задовољству које пружа, у ослобађању младог бића од стега и логике рационалног мишљења, а и у томе што брани од грубости и сивила живота. Она је чувар детињства од претњи и забрана одраслих.

Сигналистичка поетска игрива реч ангажује и креативно подстиче дечју машту, увећава моћ запажања и сазнања, развија инвентивност и смисао за хармонију и разборитост, изоштрава дух и учвршћује концентрацију. У предшколском узрасту, као добу игре и „моста који повезује дете са животом

преко зида школе“, кроз игру се развија способност изражавања и учи лепоти роднога језика.

Неоспорно је да игра има умни, а не бесциљни карактер. У школској пракси, као логичном путу наставе, она смањује и неутралише притисак на учење; приступа се њеном активирању чим се увиди да знање не може бити стечено условљавањем, класичним путем. Тек, дете ђак најбоље прихвата знања стечена кроз игру, претворена у игру и приближена кроз њу. Поимање, међутим, њено као неке врсте духовне гимнастике, која васпитаника тренира и оспособљава за интелектуални рад и моћ памћења, водило би искључењу теорије по којој је уметност игра.

Хумор и ужитак. Сигналистичка поетска реч је у знаку ведрине и хумора. Њен хумор не растужује, није оштрих и грубих тонова, осмехујућ и љут, злобан и циничан, који води порекло од злих особина.

Окренута раскоши, ведрини и парадоксу, књижевност непунлетних читалаца је слободна игра интелектуалне маште и светковина радости. Стихови као распевани кладенци, ведри и дисонантни акорди, игриви, бриљантне версификације и љупке једноставности; приче необичних и апсурдних радњи и слика, духовите поенте - свуд разасут хумор: чине овај књижевни ентитет уметничким каруселом.

Дечјој литератури је примерен радостан хумор, а не тужан, доброћудан, а не гневан, простодушан, а не охол, пријатељски, а не увредљив или дрзак хумор. Примерени су јој благонаклон, лак и лепршав, умиљат, пријатан, играјући, нераздражљив, нехистеричан и хумор неконтаминиран сатиром. Поимању и маштању младих приања сигналистичка пројекција која зари и буди радост одушевљења и једно јутарње расположење.

„Смешно“ у сигналистичкој дечјој литератури такође има претежно забављачку функцију, и зато у њој, као и у свеукупној дечјој речи, нема места нездравом уживању и задовољству пакости (еротски или црни хумор који изражава бесперспективност и безизлаз, који открива несклад у суровом сплету околности).

Као првобитна уметност која је израз радости и живота, задовољење нагона за игром и уживањем, дечје, не само сигналистичко песништво, изазива у конзументу наладу и релаксацију. Осим моћи да развија имагинативне и естетске способности, да богати сазнајно-интелектуални развој, она нуди сладострашће и ужитак. Ако се оспори орнаментална вредност књижевности, у значењу украса живота и детињства, и уживање малог реципијента - али и одраслог, у чијој је природи склоност за задовољењем ужитка и одбојност према свему што би могло да осујети ужитак - уследило би збуњујуће питање о њеном смислу и, напосе, смислу уметности уопште.

Књижевност за децу, у начелу, не тражи мисаони напор, запињање и напрезање при читању. Дете је рекреативно оријентисан читалац. Оно благу, меку и неупадљиву реч прихвата више емотивно и некритички, без рефлексивности и посредовања интелекта. У сигналистичким стиховима читалац не тражи значење речи, не разграничава рационално од нерационалног. Читање је за епикурејче конзумирајућа активност и разбигра, чиста радост кулинарске и сладокусне природе. Читалачко суделовање доноси пријатна осећања, тек једва нешто различитих од оних која дају добра јела, свеж ваздух или брчкање по води.

Естетски хедонизам, који у сигнализму налази свој највиши израз, један је од основних квалитатива дечје књижевне речи. Мисао која се темељи на хедонистичкој тези и игри као чистој естетици, дечју књижевну реч своди на чаролију и наладу.

Визуелизација поетског исказа, такозвана песма–слика (*carmen figuratum*), као иманентно сигналистичка форма, наине стваралачко прожимање ликовног и вербалног дискурса и њихове интеракције, стапања форме и садржине, има хедонистички одзив. Факат је да дело широким спектром пријатних осећања и својом магичном моћи буди и заокупља дечји дух. Хумана и неутилитарна суштина сигнализма служи за разоноду и излаже дете емоционалном пријатном утицају. Сигналистичка поетска конфигурација, редуквана на игру и на чисто забављање формом, сваки пут нова, поседује моћ да отргне дете од играчке и да га ропски веже за себе. У „ерудитској“, „неуживалачкој“ уметности емоционално задовољство, недискурзивне потребе, материјално уживање и срећа, налада и одмор - јесу пратеће, рекло би се, ниже вредности у систему њених својстава. Обрнемо ли проблем, хедонистична жица и радост сиромаше дело за одрасле. Уметнички ужитак није само непомућена радост. Осећање незадовољства даје пуноћу уметничком доживљају; естетско задовољство је тегобно, претпоставља неки напор и „осећање уживања у мукама“. Наравно, није могуће оспорити чињеницу да је човеку, детету посебно, читање белетристике задовољство. Читалачки доживљај је задовољство у сазнању, у игри интелекта и осећању потпуне слободе, али и у уживању и телесној страсти.

Стара преписивачко-илуминаторска вештина, изражена у маштовито позлаћеним минијатурама и иницијалима фантастичних животиња и птица, која је несумњиво претходила поетици сигнализма, нашла је широку примену у дечјим публикацијама. Децу привлаче реалистичке, јасне илустрације којима се приказује најбитније, с лако уочљивим контрастима и јасним и једноставним облицима. Слика ретком елоквенцијом и врелином ужарене енергије, подстиче речи и реченицу и даје тексту неограничену подршку. Естетско-ликовне илустрације изазивају допадање, развијају укус за лепо,

хармоничност, прегледност, оплемењују; делују импулсивно и независно од текста као литерарног остварења. Слика упућује на поруку песме, она је илустрована варијанта текста. Својом фабулом, неком потенцијалном радњом или латентним сукобом, она директно делује на деју машту. Али може да пасивизира деји дух пре него што га буди и активира.

Игра, хумор и машта су регулативи дејег сигналистичког песништва. Игра као суштинска садржина детињства тематска је доминанта и његова бит, уопште, услов деје литературе у целини. Главно упориште модерне песме је у духовитости и досетљивости, у ауторовој спремности да буде другачији. Игра као креативан подстицај маште, воље, мисли и других психичких покретача, као смешна збрка и чиста форма, остварује специјално забавно хедонистичку функцију.

Поезија за децу је, несумњиво, нашла свој израз и подстицај у сигнализму као неоавангардном и интердисциплинарном уметничком покрету.